

A halott leány kicsapongásai

Deák Ferenc

Margitkát elszerettem.

Nem vagyok hibás.

A kamaszok szertelenek, és egy szikrányi kegyelet sincs bennük. Margitka is akarta, hogy találkozzunk, s mi találkoztunk...

Féltékeny voltam rá, hisz egész napokat hevert át továbbra is vőlegénye mellett... Nem tudtam, mert a tizenöt évesek nem tudják, hogy kettőjük között a kacskaringós kis folyosókon a sír mélyén csak a kukacok, giliszták tartottak fenn valamicske kapcsolatot, s ezért igazán nyugodt lehettem volna. De a kamaszok sok mindent tudnak...

Margitkát egy sírba temették vőlegényével, amikor öngyilkosok lettek...

Egy éjszaka Margitka anyjával voltam.

Meztelenül hancúroztunk reggelig: az asszony meg én. S akkor, reggel, előszedte Margitka képeit. Majd beleőrültem az egészbe... Olyan utálkozás, lelkiismeret-furdalás rohamozta vékony testemet egy-két hétig, hogy sűrűn felordítottam éjszakánként: nem bírom tovább Valakivel végeznem kell!

A vége az lett, hogy udvarolni kezdtem Margitkának. Majd minden éjjel ott voltam az anyjánál, s a buja özvegy igyekezett kihasználni látogatásaimat. Én meg alig vártam a reggelt, hogy az asztalra kerüljenek Margitka képei. Mindig akadt néhány új is, számomra ismeretlen... Az asszony tudta, hogy lánya miatt járok a házba, de ez csak az ő malmára hajtotta a vizet.

Egyszer olyasmit is mondott, hogy amit Margitka nem tehet meg velem, azt megteszi ő... De engem a lány tragikus halálának első be-

nyomása úgy megedzett, hogy testem nyugodtan átadhattam anyjának, álmaim és összes gondolataim Margitkáé voltak.

Mondom, egyre szebb, érdekesebb képek kerültek elém, és én Margitkát megismertem teljes egészében. (Láttam azt a rendőrségi főlvételt is, mely az öngyilkosság színhelyén készült. Ott feküsznek egymás mellett a vőlegénye meg ő, nyitott szemmel, holtan...)

A buja özvegy azt is megengedte, hogy lopjam a képeket. Később meg szó nélkül zsebre raktam őket. Az asszony szeme láttára.

Egyszer elvezetett a temetőbe. A sírhoz. Hosszan időztünk a kis rozoga padon, s az asszony állati vágyának itt sem tudott ellenállni...

Margitkával az idő tájt találkoztam először. Gyönyörű tavaszi nap-sütésben. Kiballagtam a temetőbe, és üldögéltem a kispadon. Nagy, szikrázó márványlapra hasonlított a délután, s a márványlap közepén Margitka jobb szeme csillant fel, aztán a bal. Margitka zöld macskaszeme... Margitka szeme!

— Kinek köszönjem? Mondd, kinek...?

— A férgek ajándéka ez... — válaszolt a szeme.

— Margitka! Mondd, hány százezer részre szedtek...

— Ne beszéljünk számokról! Látod, szeretlek!

— Akkor ne téj vissza soha! Mondd meg jötevőinknek, a bogaraknak, hogy maradsz.

— Ne a visszatérésről beszéljünk! Szeretlek!

Akkor már belefáradtam, hogy tartsam a nagy, nehéz márványlapot... Mert a mellkasomra feküdt nagyon... Piciny vérvörös erei egyre lüktettek. Jaj! Ki látta már, milyen különös, szép erezte van a csillámló márványnak?

Soha senki sem tudja meg, mily borzasztó erőfeszítembe került, míg Margitka teljes egészében megjelent előttem. Megjelent csupán pár percre. Gyönyörű szép lány volt. Olyan szép, hogy szinte nem is létezett: nem láttam vonásait, kezét, haját, mellét... de tudtam, hogy szép, biztos voltam benne, hogy nagyon szép. S ha nem mertem is bevallani, de abban biztos voltam, hogy szépségét, nagyszerűségét csupán nekem köszönheti.

Két hét múlva már kisebb sétákra merészkedtünk.

Sétáink egyre hosszabbra nyúltak... Margitka bemerészkedett szobamba is. És rendet csinált. Álombeli tökéletes rendet.

— Mesélj nekem mindenről, ami körülöttünk van... — kért egyszer. Amikor körülnéztem, hogy alaposabban szemügyre vegyem a helyet, ahol vagyunk, ő egy szempillantás alatt eltűnt. Ez volt Margitka első nagy összecsapása a valósággal. Visszatértem a sírhoz, és sokáig, nagyon sokáig kinlódtam, vártam, míg Margitkát újra összerakták föld alatti piciny bitorlóit: a férgek. Könyörögtem neki, hogy többet ne kérjen tőlem olyasmit. Ne kérje, hogy meséljek a világról.

*(Tán még nem is jártál a szobámban,
de ha rend van, én tégedet áldlak
s mi itt esküszünk fel
mélységnek és magasságnak...)*

— Mesélj nekem a tavaszról... vagy inkább, ha tudsz valami dalt, akkor énekeld el. A tavasz talán a legszebb, de én nem láthatom.

Csak pár mondat hangzott el, és úgy tetszett, mintha vers volna, költemény.

*A hullők téveteg hánykolódnak
szanaszét... csillámló otthonukat
a rét ágyékából leitta róluk
a nap meg az ég...
Ástí a világ s szájában
friss szivárvány szalad át,
aztán meleg sóhajjal
a tavasz
hazatereli a vándormadarakat.
Egy hónapja, hogy a kicsiny
tetszhalottak arasznyi sírjukból
fehér babaujjakkal tapogatták meg
a hantok goromba ülepít.
Így tanul beszélni a gaz,
a növény.
Ami jön, az a beérés
és a romlás fullasztó Bábele.
Hazamegyek!!!*

Tiszták, szépek voltunk mindketten, s az idill tartott.

Akkor egy napon egy borzas fiatalembert találtam a sír melletti padon. Margitka nevét suttogta. Zsebéből Margitka ügyetlenül festett rózsaszínű arca, méregzöld macskaszeme nézett felém. A fiatalembert homlokán izzadságcseppek jelentek meg, rekedtes hangon ezt kérdezte:

— Kinek köszönjem... mondd, kinek?

— A férgek ajándéka ez — válaszoltam neki félhangon, de ő nem engem hallott.

— Margitka! Mondd, hány százezer részre szedtek...

— Ne beszéljünk számokról! Látod, szeretlek! — mondtam újból az ismert szavakat, de ő Margitkát hallotta.

*

Érettségi előtt egy alsós biológiakönyvemből két vers hullott ki. Ez maradt Margitkából. A képek elkallódtak, az idő elsikkasztott mindent. Ki tudja, Margitkának hány szeretője volt már utánam, ki tudja, hány légtestű kamasz írt hajszálnyira olyan verseket, mint én. S a halott menyasszony bitorlói tán nem is a férgek.